

- ³ Шумилов А. Ю. Оперативно-розыскная деятельность: вопросы и ответы: учебно-практическое пособие. В 2 кн. Кн. 1. Общие положения / 4-е изд., пересмотр. и испр. / А. Ю. Шумилов. – М.: Издательский дом Шумиловой И. И., 2010. – С. 19–20.
- ⁴ Надёжин В. В. О гласности и конспирации в деятельности оперативно-розыскных органов России // Новые криминальные реалии и реагирование на них / Под ред. проф. А. И. Долговой. – М., 2005. – С. 63.
- ⁵ Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» // ВВР України.–1992.– № 22 – Ст. 303.
- ⁶ Подоляка А. Громадський порядок: сутність, поняття та форми забезпечення // Вісник Національної академії прокуратури України / Національна академія прокуратури України. – К., 2009. – № 2 (14). – С. 56.
- ⁷ Інструкція щодо порядку обліку злочинів, вчинених у громадських місцях, на вулицях в стані алкогольного сп'яніння // Наказ МВС України від 21 червня 1996 року № 438.
- ⁸ Трепак В. Щодо розслідування злочинів про хабарництво, вчинених суддями // Право України: юридичний журнал. Науково-практичне фахове видання / Міністерство юстиції України; Конституційний Суд України. – К., 2011. – № 1. – С. 253.
- ⁹ Там само. – С. 254.

Резюме

Досліджено особливості застосування спостереження як одного з основних оперативно-розшукових заходів при розслідуванні та розкритті корупційних діянь в органах судової влади України.

Розкрито специфіку проведення спостереження, ефективність його застосування та законодавчу неврегульованість.

Ключові слова: оперативно-розшукова діяльність, спостереження, оперативно-розшуковий захід, корупційні діяння, органи судової влади.

Резюме

Исследованы особенности применения наблюдения как одного из основных оперативно-розыскных мероприятий при расследовании и раскрытии коррупционных деяний в органах судебной власти Украины.

Ключевые слова: оперативно-розыскная деятельность, наблюдение, оперативно-розыскное мероприятие, коррупционные деяния, органы судебной власти.

Summary

The features of the observation as a basic operational search activities in the investigation and the disclosure of corruption in the judiciary in Ukraine.

Specificity of the observations, the effectiveness of its application and legal unsettled.

Key words: operativelysearch activity, supervision, operative and investigation action, corruption acts, bodies of judicial authority.

Отримано 20.06.2012

О. Д. ЯРОШЕНКО

Олена Дмитрівна Ярошенко, аспірант Київського національного університету імені Тараса Шевченка

ЩОДО КРИМІНАЛІЗАЦІЇ ОКРЕМИХ ПРОЯВІВ АКТИВНОГО ТА ПАСИВНОГО ПІДКУПУ

Корупція характерна для будь-якого суспільства. Проблеми корупції, запобігання і протидії їй та боротьби з нею є одним із пріоритетних напрямів боротьби із злочинністю у світі. Міжнародне співтовариство вважає корупцію однією з основних політичних проблем сучасного суспільства.

Згідно із звітом, який опублікований Transparency International (TI) у 2009 р., величезний розмах корупції в світі в результаті підкупу, фіксації цін картелями і надмірного впливу на державну політику, становить мільярди доларів і перешкодою до стійкого економічного зростання. Доказами поширеності хабарництва є такі приклади. Зокрема, в ході опитування, проведеного Transparency International у 2008 р., понад 2700 керівників бізнесу в 26 країнах – майже двоє з п'яти опитаних – заявили, що їм торік було запропоновано заплатити хабар, в тому числі такі пропозиції були від ряду установ, які надають життєво необхідні послуги для бізнесу, наприклад, від митних і податкових органів, судів, поліції, відділів реєстрації та інших організацій¹.

Глобальний звіт про корупцію 2009 (TI) вказує на те, що хабарництво є постійним і дуже поширеним явищем для підприємств усіх рівнів, в усіх галузях і країнах, у відносинах з державним сектором і в приватних операціях².

Одна із найважливіших стратегій боротьби з корупцією полягає у створенні та реалізації жорстких національних і міжнародних нормативних рамок боротьби з цим явищем. На національному рівні більшість

країн вже мають антикорупційні закони й антикорупційну політику. На жаль, вони часто неефективні, непослідовні або недостатні для контролю та здійснення поставлених завдань. На міжнародному рівні основним документом про боротьбу з корупцією є Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції 2003 р., а на європейському рівні – Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією 1999 року.

Аналізу стану реформування вітчизняного антикорупційного законодавства. Зокрема, кримінального, науковцями приділяється достатньо уваги, зокрема ці питання розглядаються у публікаціях П. П. Андрушка³, М. І. Мельника⁴, М. І. Хавронюка⁵, Л. П. Брич⁶.

Прагнення України стати повноправним членом Європейського Союзу зумовлює необхідність удосконалення вітчизняної правової системи та приведення її у відповідність до міжнародних, передусім європейських, стандартів.

Україна, будучи важливою країною в геополітичному сенсі, водночас є країною, в якій корупція є надзвичайно поширеним явищем. Це є однією із основних перепон для становлення правової держави, зокрема здійснення демократичних перетворень, соціально-економічного і демократичного розвитку суспільства. Протягом багатьох років Україна продовжує посідати стабільно низькі місця в індексах та звітах міжнародних організацій. Зокрема, відповідно до Індексу сприйняття корупції, розробленого Transparency International (TI), у 2011 р. наша держава перебувала на 152 позиції із 183 країн дослідження, що є показником набагато нижчим, ніж показники сусідніх європейських країн. Отже, потреба у дієвих реформах, зокрема продовження реформування антикорупційного законодавства, є очевидною. Певні кроки у цьому напрямі здійснюються. Так, 17 травня 2012 р. Верховною Радою України у повторному другому читанні прийнято Закон «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» та у другому читанні – Закон України «Про правила етичної поведінки».

В Україні проблему корупції в аспекті негативного її впливу на суспільство та економіку визнають як вищі посадові особи держави, так і лідери різних політичних сил. Так, на думку секретаря Ради національної безпеки і оборони України Андрія Кірюка, «корупція набула масштабів національного лиха – підірвала віру громадян у власну державу, значно обмежила її розвиток. Поламавши управлінську дисципліну, стала однією з ключових причин гальмування будь-яких реформ. Корупційні дії вбивають конкуренцію, знижують темпи модернізації економіки»⁷.

Становлення вітчизняного антикорупційного законодавства розпочалося в 1995 р., а з 1998 р. визначалось Концепцією боротьби з корупцією на 1998–2005 рр., затвердженою Указом Президента України від 24 квітня 1998 р. № 367/98. Згідно з цією концепцією корупція визнана одним з основних чинників, що створюють реальну загрозу національній безпеці та демократичному розвитку держави, негативно впливаючи на всі сторони суспільного життя: економіку, політику, управління, соціальну й правову сфери, громадську свідомість, міжнародні відносини⁸.

Починаючи з 2005 р. В. А. Ющенко на посаді Президента України ініціював реформи у сфері боротьби з корупцією, у результаті яких Верховною Радою України 18 жовтня 2006 р. були ратифіковані основні міжнародні конвенції у сфері боротьби з корупцією: Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції, Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією та Додатковий протокол до Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією. До цього 16 березня 2005 р. була ратифікована Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією. На той час основним концептуальним документом у даній сфері державної політики була Концепція подолання корупції «На шляху до доброчесності», затверджена Указом Президента України № 742/2006 від 11 вересня 2006 року⁹. Підсумком проведення реформування даної галузі стало прийняття Верховною Радою України 11 червня 2009 р. так званого «пакету» антикорупційних законів, який включав Закон «Про засади запобігання та протидії корупції» № 1506-VI, Закон України «Про відповідальність юридичних осіб за вчинення корупційних правопорушень» № 1507-VI та Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення» № 1508-VI¹⁰. Проекти цих Законів були внесені Президентом України ще 11 вересня 2006 року.

Також було прийнято ряд законів, які системно пов'язані з боротьбою з корупцією, зокрема: «Про доступ до судових рішень» (2005 р.), «Про судову стріку і статус суддів» (2010 р.), «Про здійснення державних закупівель» (2010 р.) та цілу низку підзаконних нормативно-правових актів. Крім того, було запроваджено посаду Урядового уповноваженого з питань антикорупційної політики. Також Президентом України Указом № 275/2010 від 26 лютого 2010 р.¹¹ було прийнято рішення «Про утворення Національного антикорупційного комітету». Зауважимо, що вказані антикорупційні закони мали набути чинності 1 січня 2010 р., однак законодавець двічі відкладав введення їх у дію, зокрема, Законом України № 1787-VI від 23 грудня 2009 р.¹² на 1 квітня 2010 р. та Законом України № 1962-VI від 10 березня 2010 р.¹³ на 1 січня 2011 року. У підсумку, Верховною Радою України Законом № 2808-VI від 21 грудня 2010 р. було скасовано так званий «пакет» антикорупційних законів. У даній статті ми не будемо давати оцінку змісту зазначених вище антикорупційних законів, оскільки їх детальний аналіз було здійснено професором П. П. Андрушком у публікаціях, присвячених даній тематиці¹⁴.

У статті ми не будемо також аналізувати, чи привели вжиті заходи до суттєвих змін у боротьбі з корупцією. Лише зазначимо, що згідно зі Звітом ГРЕКО за результатами першого та другого раундів оцінювання України, на думку фахівців ГРЕКО, Україна задовільно виконала лише третину рекомендацій. За результатами проведеного моніторингу Антикорупційна мережа Організації економічного співробітництва та розвитку (АКМ/ОЕСР або ОЕСД/АСН) дійшла висновку, що Україною було повністю виконано лише 5 з 24

рекомендацій, запропонованих Мережею у 2006 р., у той час як 12 рекомендацій Мережі не було враховано взагалі.

Про необхідність активізації (посилення) протидії корупції неодноразово наголошував Президент України В. Ф. Янукович. У результаті реалізації антикорупційної політики держави Верховною Радою України 7 квітня 2011 р. було прийнято Закони України «Про засади запобігання і протидії корупції» № 3206-VI та «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення» № 3207-VI. Крім того, 13 січня 2011 р. Верховною Радою був прийнятий Закон України «Про доступ до публічної інформації». Разом із тим прийняття даних антикорупційних законів не дає підстав говорити про завершеність реформування вітчизняного антикорупційного законодавства, підтвердженням чого є Указ Президента України від 21 жовтня 2011 р. № 1001/2011, яким схвалено Національну антикорупційну стратегію на 2011–2015 роки¹⁵.

Однак, незважаючи на всі дії, спрямовані на боротьбу з корупцією як в публічному, так і в приватному секторах, рівень корупції в країні залишається тривожно високим. Корупція не є рідкістю для громадян. Хабарі даються з метою отримання більшості публічних послуг, зокрема медичних, освітніх, адміністративних та інших.

Для подальшого реформування антикорупційного законодавства існують як об'єктивні, так і формальні чинники. До перших слід віднести те, що в Україні корупція стала серйозною проблемою, яка, насамперед, порушує права і свободи громадян, а також перешкоджає Україні інтегруватись у світове співтовариство, зокрема європейське. Загальний вплив корупції проявляється у тому, що вона сприяє ігноруванню законів, порушенню встановлених загальнообов'язкових правил, що призводить до таких несприятливих наслідків, як, завищення витрат на державні закупівлі, прийняття упереджених судових рішень, виховання клептократії політичного класу, що використовує державне багатство країни. Навіть невеликі «подарунки» для того, щоб «досягти своєї мети», шкідливі, оскільки вони є одним із шляхів до корумпованої бюрократії, корумпованості державної влади.

Щодо формальних підстав, то зазначимо, що Верховна Рада України, приймаючи 18 жовтня 2006 р. Закон України «Про ратифікацію Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією» № 252-V, не скористалась положеннями ст. 37 Конвенції, відповідно до яких будь-яка держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про затвердження чи приєднання: а) може залишити за собою право не визнавати повністю або частково у своєму національному законодавстві кримінальними злочинами, згадані у ст.ст. 4, 6–8, 10 і 12, або злочини, що пов'язані із одержанням хабара та визначені у ст. 5 (п. 2) та б) може заявити, що вона користуватиметься застереженням, передбаченим у п. 2 ст. 17 Конвенції (п. 3).

Зауважимо, що після підписання та ратифікації Верховною Радою України антикорупційних конвенцій наша держава фактично почала оновлення вітчизняної правової бази з метою приведення її у відповідність до міжнародних норм та стандартів. При цьому найбільш суттєвих змін зазнає кримінальне законодавство у зв'язку з тим, що Україна взяла на себе ряд зобов'язань, одним з яких є, зокрема, приведення положень кримінального закону щодо криміналізації так званого «активного підкупу» посадової особи у відповідність до європейських стандартів.

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення» від 7 квітня 2011 р. № 3207-VI були внесені зміни у кримінальне законодавство, зокрема у розділ XVII Особливої частини Кримінального кодексу України «Злочини у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг». Суттєвих змін зазнали положення Кримінального кодексу України, що стосуються злочинів, передбачених ст. 368, ст. 369 та ст. 370 КК, які традиційно об'єднуються родовим поняттям «хабарництво». Однією із змін, які були внесені законодавцем у кримінальний закон, є викладення у новій редакції ст. 369 КК яку, зокрема доповнено такою формою корупційної поведінки, як «пропозиція хабара» (ч. 1 ст. 369 КК). Доповнення вказаним Законом КК України окремим складом злочину «пропозиція хабара» обумовлено виконанням українським законодавцем зобов'язань перед Радою Європи, взятих ним у зв'язку з ратифікацією Верховною Радою України 18 жовтня 2006 р. антикорупційних конвенцій – приведення положень національного кримінального закону щодо криміналізації корупційних діянь, у тому числі так званого «активного підкупу» посадової особи, у відповідність до стандартів Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією Ради Європи (Страсбург, 27 січня 1999 р.). Тим самим у вітчизняне кримінальне законодавство частково імплементовані положення, що містяться у Кримінальній конвенції про боротьбу з корупцією Ради Європи щодо встановлення кримінальної відповідальності (визнання злочином у національному законодавстві) такого прояву активного підкупу, як пропозиція посадовій особі надати їй будь-яку неправомірну перевагу.

Згідно з положеннями, що містяться у Кримінальній конвенції про боротьбу з корупцією (ETS 173) щодо криміналізації хабарництва у публічному секторі (ст. 2 «Дача хабара національним державним посадовим особам») та приватному секторі (ст. 7 «Дача хабара у приватному секторі»)¹⁶, Конвенція імперативно рекомендує визнавати злочинами такі форми поведінки як *обіцянку, пропонування чи дачу* (виділено нами. – О. Я.) неправомірної переваги посадовим особам за вчинення цією особою будь-яких дій чи бездіяльності при виконанні своїх службових обов'язків. Аналогічні за змістом положення містяться і у Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31 жовтня 2003 р. (ст. 15 Конвенції «Підкуп національних державних посадових осіб» та ст. 21 «Підкуп у приватному секторі»)¹⁷. Тобто, конструкції зазначених скла-

дів злочинів об'єднані рядом ознак. Зокрема, об'єктивна сторона складу злочину при активному підкупі проявляється передусім в обіцянці, пропозиції та дачі неправомірної переваги.

Під так званим активним підкупом (активне хабарництво) у Кримінальній конвенції про боротьбу з корупцією Ради Європи мається на увазі *обіцяння (обіцянка), пропонування чи надання (дача)* (виділено нами. – О. Я.) особисто або через посередників будь-якої неправомірної переваги особам, яких зазначеними Конвенціями рекомендується визнати суб'єктами злочину – «пасивний підкуп» (одержання будь-якої неправомірної переваги).

За Конституцією України чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства (ст. 9).

Таким чином, з позиції приведення положень вітчизняного антикорупційного законодавства, у тому числі кримінального законодавства, у відповідність до міжнародних стандартів у сфері протидії корупції, насамперед до норм і стандартів Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією Ради Європи, слід констатувати, що Україна, не зробивши у Законі про ратифікацію цієї Конвенції від 18 жовтня 2006 р. жодних заяв чи застережень щодо застосування її положень (стандартів), зобов'язана передбачити у національному кримінальному законі як окремих (самостійний) склад злочину «обіцяння або пропонування хабара» державній посадовій особі.

Аналіз стану реформування кримінального законодавства (приведення норм національного кримінального закону до стандартів антикорупційних конвенцій), свідчить певною мірою про фрагментарність (неповноту та безсистемність) внесення законодавцем змін і доповнень у Кримінальний кодекс, оскільки при внесенні змін і доповнень в одні положення КК одночасно не передбачається внесення змін і доповнень до інших його положень, які безпосередньо з ними кореспондують.

Водночас, у ч. 1 ст. 368³ КК законодавцем встановлена відповідальність не лише за пропозицію або надання, а й за передачу службовій особі юридичної особи приватного права неправомірної вигоди, однак відповідальності за обіцяння надати неправомірну вигоду зазначеній особі не передбачено. Аналогічні форми корупційної поведінки передбачені у ч. 1 ст. 368⁴ КК «Підкуп особи, яка надає публічні послуги».

З урахуванням зазначеного слід констатувати, що Україна лише частково виконала взяті на себе зобов'язання перед Радою Європи щодо криміналізації так званого активного підкупу – ст. 369 КК криміналізовано лише пропозицію та давання хабара, але не передбачено відповідальності за обіцянку хабара.

На це звертає увагу і GRECO (Група держав проти корупції) у згаданому Оціночному звіті по Україні Інкримінації (ETS 173 і 191 GPC 2) (Тема 1), у якому, зокрема вказується, що у кримінальне законодавство України імplementовані не всі імперативні положення Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією щодо криміналізації різних форм корупційної поведінки. В світлі наведеного GRECO рекомендує, зокрема, доповнити положення Кримінального кодексу у частині, що стосується активного та пасивного хабарництва і зловживання впливом, такими ознаками (формами діяння), як «обіцянка», «витребування» вигоди та «прийняття пропозиції чи обіцянки».

Погоджуючись із викладеними у звіті положеннями, а також з урахуванням тієї обставини, що Україна ратифікувала Кримінальну конвенцію про боротьбу з корупцією Ради Європи без будь-яких заяв чи застережень, а оскільки положення, що містяться у ст. 2 та ст. 3 даної Конвенції є імперативними, робимо висновок, що їх зміст не може бути звужений вітчизняним законодавством.

Системний аналіз підстав криміналізації свідчить про існування об'єктивних передумов визнання обіцянки хабара злочином. Тільки у цьому разі положення ст. 369 КК будуть повністю відповідати стандартам Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією Ради Європи.

У цьому зв'язку необхідно, очевидно, внести зміни до Кримінального Кодексу України, які повинні бути повними та системними. Так, положення кримінального закону, які безпосередньо кореспондують з положеннями ст. 369 КК, необхідно змінити, зокрема, ч. 1 ст. 368 КК доповнити такими формами корупційної поведінки як «прийняття обіцянки або пропозиції хабара», а ч. 3 ст. 368³ КК та ч. 3 ст. 368⁴ КК – «прийняття обіцянки або пропозиції неправомірної вигоди». Також, необхідно ч. 1 ст. 368³ КК та ч. 1 ст. 368⁴ КК доповнити такими формами поведінки: «обіцянка неправомірної вигоди», а ч. 1 ст. 369 КК – «обіцянка хабара».

¹ Global Corruption Report 2009 "Corruption and the Private Sector" [Електронний ресурс] : – Режим доступу: http://www.transparency.org/whatwedo/pub/global_corruption_report_2009 – Заголовок з екрану [24.05.2012].

² Там само.

³ Андрушко П. П. Чи є шанси подолати корупцію? // Юридичний вісник України. – 19–25 лютого 2011 р. – № 8. – С. 6–7; 26 лютого – 4 березня 2011 р. – № 9. – С. 6–7; Андрушко П. П. Реформа українського антикорупційного законодавства у світлі міжнародно-правових зобов'язань України / П. П. Андрушко. – К. : Атіка, 2012. – С. 332.

⁴ Мельник М. Нові антикорупційні закони: пил в очі чи граната в руках мавпи? / М. Мельник, М. Хавронюк // Дзеркало тижня. – 2009. – № 50. – 19–25 грудня.

⁵ Хавронюк М., Якімець Т. Дивна боротьба // Дзеркало тижня. – 16 квітня 2011 р. – № 14. – С. 6; Хавронюк М. І. Науково-практичний коментар до Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції». – К.: Атіка, 2011; Хавронюк М. Почнемо антикорупційні експертизи... з антикорупційного закону / М. Хавронюк // Юридичний вісник України. – 2012. – № 7 (18–24 лютого); – № 8 (25 лютого – 2 березня).

⁶ Брич Л. П. Про проект закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо відповідальності за корупційні правопорушення» / Л. П. Брич // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія

юридична. – 2009. – Вип. 1. – С. 214–222; *Брич Л. П.* Виступ на парламентських слуханнях у Комітеті Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією на тему: «Антикорупційна політика і практика: проблем законодавчого забезпечення» / Л. П. Брич. – К.: СПД Москаленко О. М., 2009. – С. 50–52.

⁷ *Клюєв А.* Як уникнути кругообігу корупціонерів в системі влади 18 квітня 2012 р. / А. Клюєв. [Електронний ресурс] : – Режим доступу: <http://www.unian.ua/news/498333-yak-uniknuti-krugoobigu-koruptsiонерiv-v-sistemi-vladi.html> – Заголовок з екрану [24.05.2012].

⁸ Про Національну програму боротьби з корупцією: Указ Президента України № 319/97 від 10.04.1997 р. // Урядовий кур'єр. – 1997. – 17 квітня.

⁹ Концепція подолання корупції в Україні «На шляху до доброчесності»: Указ Президента України від 11 листопада 2006 р. // Урядовий кур'єр. – 2006. – 20 вересня.

¹⁰ Голос України. – 2009. – 18 липня.

¹¹ Офіційний вісник України. – 2010. – № 16. – Ст. 732.

¹² Урядовий кур'єр. – 2009. – 30 грудня.

¹³ Голос України. – 2010. – 30 березня.

¹⁴ *Андрушко П. П.* Корупційні правопорушення та корупційні злочини як їх різновиди: співвідношення і диференціація відповідальності за їх вчинення // Право України. – 2010. – № 9. – С. 90–101; *Андрушко П. П.* Реформа українського антикорупційного законодавства у світлі міжнародно-правових зобов'язань України / П. П. Андрушко. – К.: Атіка, 2012. – С. 332.

¹⁵ Офіційний вісник України. – 2011. – 2011. – 83. – Ст. 3020.

¹⁶ Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією Ради Європи (Страсбург, 27 січня 1999 року). – Відомості Верховної Ради України. – 2007. – № 50. – Ст. 496.

¹⁷ Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції (31 жовтня 2003 року). – Відомості Верховної Ради України, – 2007. – № 50. – Ст. 497.

Резюме

Проаналізовано окремі положення нового антикорупційного законодавства. Висловлено авторську позицію щодо їх юридичної досконалості й відповідності чинним нормативно-правовим актам.

Ключові слова: нове антикорупційне законодавство; боротьба з корупцією; кримінальне право.

Резюме

Проанализированы отдельные положения нового антикоррупционного законодательства. Высказана позиция автора относительно их юридического совершенства и соответствия действующим нормативно-правовым актам.

Ключевые слова: новое антикоррупционное законодательство, борьба с коррупцией; уголовное право.

Summary

Separate criminal legal provisions of new anticorruption legislation are analyzed in the article. The author position about their legal perfection and accordance to current legislation are suggested.

Key words: new anti-corruption legislation, fight against corruption, criminal law.

Отримано 25.05.2012